

der er knyttet til afsenderlandet eller pårørende til sådant personel ikke kunne kræves, hvis de pågældende er statsborgere eller har fast bopæl i modtagerlandet, jfr. herved bemærkningerne til § 2, eller hvis modtagerlandet har fortrinsret til at udøve jurisdiktion og ønsker at gøre brug af denne ret.

Da det er en forudsætning for anvendelse af retsplejelovens kap. 71 (grønlandske retsplejelovs kap. 5, § 13 o. f.) om anholdelse, at der foreligger mistanke om et efter dansk (grønlandsk) ret strafbart forhold, og da der indenfor det i stk. 5 a afgrænsede område kan fremsættes begæring om anholdelse på grundlag af sigtelser for forhold, der ikke er strafbare efter dansk ret, f. eks. desertation fra afsenderlandets militære styrker, har man anset det for nødvendigt at knytte en særlig lovbestemmelse til dette afsnit i overenskomsten.

I overensstemmelse med kap. 5 § 14 i den grønlandske retsplejelov omfatter kravet om udlevering af den pågældende indenfor 24 timer ikke anholdelser foretaget i Grønland.

ad § 4.

Ved denne bestemmelse gøres retsplejelovens regler om vidnepligt (§§ 168—171 og 173), om vidneindkaldelse og vidnegodtgørelse samt om tvangsmidler mod modvillige vidner (§ 189), der selvfølgelig kun omhandler vidneførsel for dansk domstol samt de tilsvarende grønlandske bestemmelser, tillige anvendelige med hensyn til vidneførsel for en fremmed domstol, der i overensstemmelse med konventionens bestemmelser udøver jurisdiktion på dansk område.

En sådan lovbestemmelse må anses for nødvendig for at muliggøre opfyldelse af bestemmelsen i art. VII, stk. 6 a, om gensidig bistand med hensyn til tilvejebringelse af bevismateriale.

ad § 5.

Overenskomstens artikel VII, stk. 11, forpligter enhver af overenskomstdeltagerne til at søge gennemført en sådan lovgivning, som den anser for nødvendig for på sit territorium at tilvejebringe tilstrækkelig sikring og beskyttelse af andre kontraherende parters installationer, udrustning, ejendom, arkiver og officielle aktstykker samt afstraffelse af personer, som måtte overtræde en sådan lovgivning. Ratifikation af overenskomsten kræver ikke forudgående gennemførelse af en sådan lovgivning.

Ved overvejelsen af, hvorvidt det som følge af overenskomstens ratifikation vil blive nødvendigt at søge gennemført nye lovregler til opfyldelse af den

i bestemmelsen omhandlede forpligtelse har man lagt til grund, at der bør gives de nævnte installationer m. v. på dansk territorium samme beskyttelse som den, der gennem bestemmelserne i borgerlig straffelov er givet tilsvarende danske installationer m. v. Dette vil i vidt omfang, således med hensyn til tyveri og sabotage (hærværk), vold og drab, være tilfældet efter de gældende bestemmelser.

For så vidt angår borgerlig straffelovs kapitel 12 om forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed, som affattet ved lov nr. 225 af 7. juni 1952, gælder det, at de deri indeholdte bestemmelser tager særlig sigte på beskyttelse af den danske stats interesser. Da formålet med tilstedeværelsen på dansk territorium af fremmede militære styrker, der omfattes af overenskomsten, vil være at sikre Danmarks forsvar, dets selvstændighed og sikkerhed, vil angreb på disse styrker og handlinger, der er rettet mod de i artikel VII, stk. 11, nævnte objekter, i vidt omfang være strafbare i medfør af de nævnte bestemmelser i borgerlig straffelov. Straffelovens § 102 omfatter således den, der svækker den danske stats eller dens forbundsfélles kampdygtighed. Spionagebestemmelsen i § 107 vil også i vidt omfang finde anvendelse på spionage med hensyn til de nævnte objekter, idet det drejer sig om forhold, der skal holdes hemmelige ikke alene af hensyn til de fremmede styrker og afsenderlandets interesser, men også af hensyn til danske statsinteresser. For så vidt dette undtagelsesvis ikke måtte være tilfældet, vil i hvert fald spionagebestemmelsen i § 108, stk. 2, være anvendelig. På tilsvarende måde vil røbeelse eller videregivelse af hemmelige underhandlinger, rådslagninger eller beslutninger med hensyn til herværende fremmede styrker, der omfattes af overenskomsten, såfremt de vedrører forhold, hvorpå styrkernes sikkerhed beror, også berøre den danske stats sikkerhed og dermed, for så vidt danske myndigheder har deltaget i forhandlinger angående de forhold, som røbes, være strafbar i medfør af borgerlig straffelov § 109. Forfalskning, ødelæggelse eller bortskaffelse af dokumenter o. l. tilhørende overenskomstdeltagere vil efter omstændighederne have betydning for den danske stats sikkerhed og kunne straffes i medfør af borgerlig straffelov § 110. Skønt overenskomststaterne er forbundne med henblik på fælles forsvar, og svækkelse af den ens sikkerhed regelmæssigt vil medføre svækkelse af de andres, vil der dog kunne forekomme tilfælde, hvor borgerlig straffelov § 109 og § 110 ikke klart giver hjemmel til at straffe handlinger som de nævnte.